Sygnatura akt IV P 97/22

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Olsztyn, dnia 10 marca 2023 roku

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:
Przewodniczący: SSR Katarzyna Nawacka
Protokolant: st. sekr. sąd. Danuta Zakrzewska
po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2023 roku w Olsztynie,
na rozprawie
sprawy z powództwa [redacted]
przeciwko Skarbowi Państwa – Izbie Administracji Skarbowej w Olsztynie
o przywrócenie do służby

I. przywraca powoda [redacted] do służby u pozwanego jako funkcjonariusza Służby Celno – Skarbowej,
II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 974 (dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt cztery) złote tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Katarzyna Nawacka

Sygn. akt IV P 97/22

Uzasadnienie:

Powód wniósł 13 maja 2022 roku pozew przeciwko Skarbowi Państwa – Izbie Administracji Skarbowej w Olsztynie o przywrócenie do służby Celno – Skarbowej w charakterze funkcjonariusza, ewentualnie o ustalenie, iż powoda i pozwaną łączy nieprzerwanie stosunek pracy od 1 czerwca 2017 roku, ewentualnie o zasądzenie maksymalnego przewidzianego odszkodowania. Z ostrożności procesowej wniósł o przywrócenie terminu do złożenia pozwu.

Powód szeroko argumentował swoje stanowisko, wskazywał, iż nie wie w jaki sposób poddano analizie przebieg jego służby i posiadane kwalifikacje, zwłaszcza, iż propozycję służby otrzymały osoby posiadające niższe kwalifikacje, legitymujące się niższym stażem pracy. Opisując swoje kwalifikacje, doświadczenie zawodowe podawał, iż większość służby przepracował w Referacie Podatku Akcyzowego, gdzie pełnił funkcję zastępcy kierownika, okresowo był przenoszony do Oddziału Celnego w Bezledach, w celu dokonywania odpraw w ruchu osobowym, a także przeprowadzał rewizje szczegółowe pojazdów w Budynku Kontroli Szczegółowej. W okresie od 2013 roku do 2017 roku zajmował się sprawami z zakresu nielegalnego hazardu.

Powód wskazywał, iż proces wręczenia mu propozycji pracy był niezgodny z prawem, przebiegał niezgodnie z kryteriami ustawowymi, miał charakter dyskryminujący, propozycję pracy przyjął z uwagi na sytuację życiową i osobistą, finansową.

Podniósł, iż jego roszczenie nie jest ze stosunku pracy, lecz stosunku służby, powołując się na właściwość sądu pracy określoną w art. 277 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

Pozwana podniosła, iż w jej ocenie doszło do przedawnienia roszczenia. Gdyby Sąd uznał, iż nie doszło do przedawnienia roszczenia pozwana wskazała, iż doszło do przekształcenia stosunku służbowego funkcjonariusza w stosunek pracy poprzez przedstawienie powodowi propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia, które powód przyjął, konstrukcję normatywną wygaśnięcia z mocy prawa stosunków służby.

Funkcjonariusz, w ocenie pozwanej, miał wpływ na powstanie nowego zatrudnienia, gdyż niezbędne było wyrażenie woli na nowe zatrudnienie. Pozwana wskazała, iż propozycja określająca powodowi nowe warunki zatrudnienia uwzględniała posiadane kwalifikacje, przebieg dotychczasowej służby, dotychczasowe miejsce zamieszkania. W ocenie pozwanej wykonywane uprzednio zadania służbowe przez powoda nie wpisują się w katalog zadań zastrzeżonych dla funkcjonariuszy administracji skarbowej, przy ocenie powoda brano pod uwagę doświadczenie ponad 8 - letnie wykonywania zadań służbowych w Referacie Podatku Akcyzowego, jak też okoliczność, iż doświadczenie powoda w służbie w komórkach granicznych – w Oddziale Celnym w Gołdapi oraz Oddziale Celnym w Bezledach było niewielkie na tle innych funkcjonariuszy- 1 rok i 3 miesiące.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest absolwentem prawa, w 2012 roku ukończył studia podyplomowe w zakresie kontroli nadzoru i audytu w administracji publicznej.

Powód pełnił służbę w Izbie Administracji Skarbowej w okresie od 9 lipca 2007 roku do 31 maja 2017 roku.

Z dniem 30 listopada 2009 roku został mianowany na stopień służbowy rewidenta celnego w korpusie podoficerów Służby Celnej, z dniem 20 kwietnia 2010 roku został mianowany do służby stałej na stopień służbowy rewidenta celnego w korpusie podoficerów Służby Celnej. Następnie z dniem 21 września 2013 roku został mianowany na stopień służbowy starszego rewidenta celnego w korpusie podoficerów Służby Celnej, z dniem 21 września 2016 roku na stopień służbowy młodszego rachmistrza celnego w korpusie podoficerów Służby Celnej.

(dowód: kwestionariusz osobowy - k. 1 A akt osobowych, świadectwo – k. 15 A akt osobowych, świadectwo służby – k. 169 B akt osobowych, mianowania – k. B- 42, B- 45, B- 47, B- 86, B- 115 akt osobowych)

Powód rozpoczął pracę na przejściu granicznym w Gołdapi, następnie został przeniesiony do Referatu Akcyzy i Gier. W okresie służby wysyłany był na granicę w sytuacjach kryzysowych.

Powód pismem z 16 maja 2017 roku otrzymał propozycję określającą warunki zatrudnienia w ramach korpusu służby cywilnej w Izbie Administracji Skarbowej w

Olsztynie na czas nieokreślony w Dziale Postępowania Podatkowego. Zaproponowane warunki miały obowiązywać od 1 czerwca 2017 roku.

Pismem z 24 maja 2017 roku powód przyjął propozycję zatrudnienia, z przyczyn ekonomicznych. Nie był informowany o powodach dla których nie otrzymał propozycji służby, zasadach weryfikacji.

Po 1 czerwca 2017 roku zakres zadań powoda nie uległ zmianie, nadal zajmował się kontrolą nielegalnego hazardu. Trzem osobom zatrudnionym (z 12- 13 zatrudnionych) z komórki powoda nie złożono po weryfikacji propozycji zatrudnienia. Większość pozostała funkcjonariuszami. W ocenie powoda, były to w części osoby o niższych kompetencjach niż on, zajmujące się dotychczas prostszą kategorią spraw. (dowód: pisma k. B 126, B- 127 akt osobowych, zeznania powoda k. 215 - 216 i k. 200)

Powód nie zgadzał się z zasadami weryfikacji, chciał poznać przyczyny dla których stracił status funkcjonariusza, chciał otrzymać decyzję o zwolnieniu ze służby, by móc ją zaskarżyć w trybie administracyjnym.

Pismem z 15 maja 2018 roku powód wezwał dyrektora Izby Administracji Skarbowej do wydania decyzji w sprawie zwolnienia ze służby. Wobec odmowy wydania decyzji złożył od niej zażalenie 20 czerwca 2018 roku do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej. Następnie w dniu 20 sierpnia 2018 roku powód złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na odmowę wszczęcia postępowania w sprawie wydania decyzji administracyjnej wyrażającej się w odmowie wszczęcia postępowania w sprawie wydania decyzji o zwolnieniu ze służby.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z 23 stycznia 2019 roku uchylił zaskarżone postanowienie oraz utrzymane w mocy postanowienie Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Olsztynie z 15 czerwca 2018 roku.

Na skutek skargi kasacyjnej Szefa Krajowej Administracji Skarbowej od wskazanego wyżej wyroku WSA w Warszawie Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 16 marca 2022 roku uchylił zaskarżony wyrok i oddalił skargę. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem powód otrzymał 5 maja 2022 roku.

(dowód: wezwanie k. 22, zażalenie k. 23, akta WSA w Warszawie II SA/Wa1573/18, zeznania powoda k. 215 - 216 i k. 200)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Z dniem 1 marca 2017 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. poz.1948).

Zgodnie z treścią ar. 165 ust. 3 ww. ustawy pracownicy zatrudnieni w izbach celnych oraz urzędach kontroli skarbowej oraz funkcjonariusze celni pełniący służbę w izbach celnych albo w komórkach urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych stają się z dniem wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 1, z zastrzeżeniem art. 170, odpowiednio pracownikami zatrudnionymi w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej, zwanych dalej „jednostkami KAS", albo funkcjonariuszami Służby Celno-Skarbowej, zwanymi dalej „funkcjonariuszami", pełniącymi służbę w jednostkach KAS i zachowują ciągłość pracy i służby. W sprawach wynikających ze stosunku pracy i stosunku służbowego stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie z art. 165 ust. 7 ustawy dyrektor izby administracji skarbowej składa pracownikom oraz funkcjonariuszom, w terminie do 31 maja 2017 r., pisemną propozycję określającą nowe warunki zatrudnienia, albo pełnienia służby, która uwzględnia posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowe miejsce zamieszkania. Zgodnie z art. 170 ust. 1 pkt 1 powołanej wyżej ustawy, jeżeli funkcjonariusz pełniący służbę w jednostkach KAS, nie otrzymał do dnia 31 maja 2017 r. propozycji pracy, to jego stosunek wygasał z mocy prawa z dniem 31 sierpnia 2017 r.

Stosownie zaś do treści art. 170 ust. 2 ustawy wprowadzającej ustawę o KAS, funkcjonariusz, któremu przedstawiono propozycję zatrudnienia albo pełnienia służby, składa w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania oświadczenie o przyjęciu albo odmowie przyjęcia propozycji. Niezłożenie oświadczenia w tym terminie jest równoznaczne z odmową przyjęcia propozycji zatrudnienia albo pełnienia służby.

W art. 171 ust. 1 powołanej wyżej ustawy ustawodawca określił skutki przyjęcia przez funkcjonariusza propozycji zatrudnienia, stanowiąc, że w przypadku przyjęcia propozycji zatrudnienia z dniem określonym w propozycji, dotychczasowy stosunek służby w służbie przygotowawczej albo stałej przekształca się odpowiednio w stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony albo określony.

Powód był funkcjonariuszem Służby Celnej od 2007 roku, otrzymał propozycję zatrudnienia od 1 czerwca 2017 roku na podstawie umowy o pracę na czas określony, którą przyjął, kwestionując jednak poprawność dokonanej przez pozwaną weryfikację.

W tych okolicznościach spornym było, czy dopuszczalna jest sądowa kontrola zakończenia stosunku służbowego powoda, czy właściwy w tym wypadku jest sąd powszechny, czy też administracyjny, czy została prawidłowo dokonane przekształcenie stosunku służby powoda w stosunek pracy.

W uchwale składu siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 lipca 2019 r. (I OPS 1/19, ONSAiWSA 2019 nr 5, poz. 71) Sąd ten stwierdził, że przyjęcie przez funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej propozycji zatrudnienia i przekształcenie, z dniem określonym w tej propozycji, na podstawie art. 171 ust. 1 pkt 2 ustawy wprowadzającej ustawę o KAS, dotychczasowego stosunku służby w służbie przygotowawczej lub stałej w stosunek pracy na podstawie umowy o pracę odpowiednio na czas nieokreślony albo określony, nie wiąże się z obowiązkiem właściwego organu do wydania decyzji orzekającej o zakończeniu stosunku służbowego.

NSA poniósł także, iż przyjęte przez ustawodawcę rozwiązania przekształcenia dotychczasowego stosunku służby w służbie przygotowawczej albo stałej w stosunek pracy nie zamyka dotychczasowemu funkcjonariuszowi Służby Celnej prawa dochodzenia swych wolności lub praw na drodze sądowej (art. 77 ust. 2 Konstytucji RP). Przy tym, ustawa p.w. KAS pozostawia dotychczasowemu funkcjonariuszowi wybór, czy będzie on dochodził swych praw przed sądem powszechnym czy na drodze postępowania sądowoadministracyjnego. Jeżeli bowiem odmówi przyjęcia propozycji zatrudnienia w określonym przez prawo terminie, to będzie mu przysługiwało prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego (art. 170 ust. 3 p.w. KAS). Jeżeli zaś w wyniku przyjęcia złożonej mu propozycji zatrudnienia dojdzie do przekształcenia dotychczasowego stosunku służby w służbie przygotowawczej albo stałej w stosunek pracy, to będzie on mógł dochodzić swych praw przed sądem powszechnym.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono odmienne poglądy w uchwale z dnia 19 lutego 2020 r., III PZP 7/19 (OSNP 2020 nr 7, poz. 63) Sąd Najwyższy przyjął, że strony stosunku służbowego, zawierając umowę o pracę (w wyniku przyjęcia propozycji zatrudnienia z art. 165 ust. 7 ustawy wprowadzającej ustawę o KAS), jednocześnie przyjmują, że ulega zakończeniu dotychczasowy administracyjnoprawny stosunek służbowy

funkcjonariusza służby celno-skarbowej. Nie jest to jednak „przekształcenie", w którym nowy stosunek pracy zastępuje poprzedni, czyli przykładowo jak w odnowieniu z art. 506 KC, lecz sytuacja, w której poprzedni stosunek służby ulega zakończeniu i strony zawierają nowy (odrębny) stosunek prawny (stosunek pracy).

Ta zmiana ma u podstaw ukształtowaną ustawą alternatywę, w której istnieje wybór między przyjęciem propozycji zatrudnienia na podstawie umowy o pracę a wygaśnięciem stosunku służbowego. Wybór zatrudnienia pracowniczego nie oznacza zatem, że stosunek służbowy nie kończy się. Ustanie w takiej sytuacji stosunku służbowego, wynikające w istocie z uzgodnienia, że funkcjonariusz będzie zatrudniony jako pracownik, uzasadnia stwierdzenie, że dochodzi w istocie do zwolnienia z dotychczasowej służby.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 4 lutego 2021 r. wskazał nadto, że skoro pod instytucją „przekształcenia" stosunku służbowego ustawodawca de facto unormował jego ustanie, to oczywiste jest, że funkcjonariusz, którego taki skutek (ustanie służby) dotknął, musi być – na równych prawach - objęty przewidzianą dla tego skutku ochroną prawną. Wynikać ona może jedynie z art. 276 ust. 2 - 6 ustawy o KAS w związku z art. 170 ust. 3 ustawy wprowadzającej ustawę o KAS, a nie z art. 277 ust. 2 ustawy o KAS. Sąd Najwyższy nie zgodził się z poglądem wyrażonym w uchwale I OPS 1/19, że w omawianym przypadku ma zastosowanie art. 277 ustawy o KAS. Otwiera on drogę sądową (przed sądem pracy) w sporach o roszczenia ze stosunku służbowego funkcjonariuszy w sprawach niewymienionych w art. 276 ust. 1 ustawy o KAS, jednakże przepisy art. 276 ust. 2 – 6 tej ustawy wykluczają z tej kategorii sprawę związaną z wygaśnięciem stosunku pracy. Stanowią one bowiem, że zwolnienie ze służby (a za takie uważa się także wygaśnięcie stosunku służbowego na skutek nieprzedstawienia propozycji dalszej służby) podlega kontroli instancyjnej w postępowaniu administracyjnym (i kontroli sądów administracyjnych).

Jednocześnie SN zwrócił uwagę, iż w orzecznictwie przyjmuje się, że brak w ustawie wyraźnego wskazania, iż określone indywidualne sprawy administracyjne są rozstrzygane w drodze decyzji administracyjnej, nie przesądza o tym, że sprawa nie należy do kategorii spraw administracyjnych załatwianych w drodze decyzji administracyjnej w postępowaniu unormowanym przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego. Przepisy prawa materialnego przewidują formę załatwienia danej sprawy administracyjnej nie tylko w sposób bezpośredni, przez wyraźne wskazanie, iż w sprawie wydawana jest decyzja administracyjna albo że do rozpoznania sprawy stosuje się Kodeks postępowania

administracyjnego, ale także w sposób pośredni. Gdy ustawodawca nie określi wyraźnie, w jakiej formie prawnej sprawa powinna być załatwiona, rozstrzygające znaczenie ma charakter sprawy oraz treść przepisów będących podstawą działania organu administracji, do którego właściwości należy załatwienie sprawy. Jeżeli z tych przepisów wynika, że wymagane jest jednostronne rozstrzygnięcie organu administracji o wiążących konsekwencjach obowiązującej normy prawa administracyjnego dla indywidualnie określonego podmiotu i konkretnego stosunku administracyjnoprawnego, to oznacza to, że sprawa wymaga rozstrzygnięcia w drodze decyzji administracyjnej. Brak wyraźnego określenia prawnej formy załatwienia sprawy dotyczącej wygaśnięcia stosunku służbowego funkcjonariusza nie przesądza więc o tym, że sprawa ta nie podlega załatwieniu w drodze decyzji administracyjnej (uchwała SN z dnia 8 czerwca 2008 r., II PZP 5/10, uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2009 r., II PZP 7/09, uzasadnienia: uchwały składu siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 października 1998 r., OPS 6/98 oraz uchwały składu pięciu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 listopada 1999 r., OPK 24/99).

Podsumowując Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 4 lutego 2021 r. wskazał, że roszczenie o ustalenie stosunku służby czy o przywrócenie do służby w charakterze funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej na poprzednich warunkach jest sprawą o ochronę stosunku służbowego oraz istotnych jego elementów, która podlega kontroli instancyjnej w postępowaniu administracyjnym oraz kontroli sądów administracyjnych. Nie jest więc sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 KPC. Zwrócił także uwagę na przepis art. 199[1] KPC, który wyłącza możliwość odrzucenia pozwu z powodu niedopuszczalności drogi sądowej w sprawach, w których organ administracji publicznej lub sąd administracyjny uznały się za niewłaściwe.

Powód nie zgadzał się z zasadami weryfikacji, chciał poznać przyczyny dla których stracił status funkcjonariusza, chciał otrzymać decyzję o zwolnieniu ze służby, by móc ją zaskarżyć w trybie administracyjnym.

Z tych przyczyn pismem z 15 maja 2018 roku powód wezwał dyrektora Izby Administracji Skarbowej do wydania decyzji w sprawie zwolnienia ze służby, wobec negatywnej decyzji złożył od niej zażalenie, a następnie skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

wyrokiem z 23 stycznia 2019 roku uchylił zaskarżone postanowienie oraz utrzymane w mocy postanowienie Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Olsztynie z 15 czerwca 2018 roku, zaś po rozpoznaniu skargi kasacyjnej Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 16 marca 2022 roku uchylił zaskarżony wyrok i oddalił skargę.

W tej sytuacji nie może być wątpliwości, że sąd powszechny był zobowiązany do rozpoznania sprawy, która w istocie nie jest sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 k.p.c.

Przyjęcie propozycji zatrudnienia przez powoda doprowadziło do ustania stosunku służbowego, zwolnienia z dotychczasowej służby, jednakże pozwana nie wydała decyzji i nie podjęła czynności, które jednoznacznie określałyby datę i przyczyny zakończenia stosunku służby.

Przedstawiając propozycję zatrudnienia (co w konsekwencji jej przyjęcia prowadziło do ustania stosunku służby) pozwana nie wskazała powodowi, jakimi względami przy takim wyborze się kierowała i jakie okoliczności o tym zdecydowały, że powód nie otrzymał propozycji dalszej służby.

Dyrektor izby administracji skarbowej, dokonując oceny potrzeb kadrowych w perspektywie tego, któremu z dotychczasowych funkcjonariuszy należy złożyć propozycję określającą nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, winien był uwzględnić wskazane w treści art. 165 ust. 7 kryteria ewentualnej propozycji, w postaci posiadanych przez funkcjonariusza kwalifikacji i przebiegu dotychczasowej służby, a także dotychczasowego miejsca zamieszkania.

W odpowiedzi na pozew i piśmie z 17 października 2022 roku pozwana wskazywała, iż proponując zatrudnienie powodowi na podstawie umowy o pracę brano pod uwagę jego kwalifikacje- wykonywanie pracy w komórce orzeczniczej, legitymowanie się ponad 8 letnim doświadczeniem wykonywania zadań służbowych w Referacie Podatku Akcyzowego, faktem iż jego doświadczenie w komórkach granicznych było niewielkie na tle innych funkcjonariuszy. Jednakże okoliczności te nie były znane powodowi wcześniej, nie znalazły wyrazu w decyzji o zwolnieniu powoda ze służby, pozwana jasnego, czytelnego porównania osób zatrudnionych w komórce powoda nie przedstawiła również w toku postępowania sądowego. służby Powód zaś wskazywał, iż większość osób pełniących służbę w jego komórce organizacyjnej otrzymała propozycję. Trudno jest ustalić jakie

okoliczności kierowały pozwaną, powód zaś wskazywał iż część z tych osób miało niższe od niego kwalifikacje, zajmowało się mniej skomplikowaną kategorią spraw.

W ocenie Sądu w sytuacji uznania przez pozwaną, że powodowi nie mogła być złożona propozycja dalszej służby, to był zobowiązany do wydania decyzji stwierdzającej zwolnienie ze służby, z uzasadnieniem zawierającym przedstawienie przesłanek niezłożenia propozycji dalszego pełnienia służby, z szczegółowym porównaniem jego kwalifikacji zawodowych do osób zatrudnionych w tej samej jednostce, którzy taką propozycję otrzymali. Podkreślić należy, iż weryfikacji podlegali wszyscy zatrudnieni w administracji celno-skarbowej, to dokonanie wyboru najbardziej przydatnych do pełnienia dalszej służby funkcjonariuszy, spośród dużej grupy zatrudnionych oraz pełniących służbę winno być przeprowadzone w oparciu o czytelne kryteria, a tych w przedmiotowej sprawie nie ujawniono. Ich brak uniemożliwia przeprowadzenie jakiejkolwiek weryfikacji poprawności podjętej przez pozwanego decyzji o zakończeniu stosunku służbowego.

Powód, jako funkcjonariusz służby celno-skarbowej, którego stosunek służbowy z istoty podlega wzmożonej ochronie, nie posiadał wiedzy, dlaczego nie otrzymał propozycji dalszej służby, podczas gdy inni funkcjonariusze, nawet w jego ocenie o niższych kwalifikacjach, taką propozycję otrzymali.

Wobec przyjęcia propozycji zatrudnienia powód utracił swój dotychczasowy status. Miał zatem pełne prawo do poznania przyczyn wygaśnięcia stosunku służbowego, poznania motywów, jakimi kierował się pozwany przy doborze funkcjonariuszy do dalszego pełnienia służby w odniesieniu do wskazanych w art. 165 ust. 7 ustawy p.w. ustawę o KAS kryteriów.

Pozwany naruszył kryteria, o których mowa w art. 165 ust. 7 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej. Faktycznie podjęte przez pozwanego wobec powoda działania są nieweryfikowalne. Sąd oczywiście nie może wykluczyć, że propozycje pełnienia dalszej służby otrzymały osoby, które były w ocenie pozwanego lepiej oceniane od powoda pod względem przydatności do pełnienia służby. Nieprzedstawienie jednak motywów, jakimi kierował się pozwany w nawiązaniu do kryteriów wynikających z treści art. 165 ust. 7 powołanej wyżej ustawy, uniemożliwia przeprowadzenie jakiejkolwiek oceny prawidłowości podjętej przez pozwanego decyzji prowadzącej do ustania stosunku służbowego. Należy zatem jeszcze raz podkreślić, że działania pozwanego w tym zakresie cechowały się dowolnością i

arbitralnością(por. wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z 15 listopada 2012 roku w sprawie o sygn. IV Pa 71/21).

W ocenie Sądu nie doszło też do naruszenia terminu na złożenie przez powoda pozwu. Podkreślić należy, iż pozwana nie wydała przedmiocie przekształcenia stosunku służbowego i nie przedstawiła powodowi decyzji administracyjnej od której powód mógłby złożyć odwołanie, która to zawierała by pouczenie o przysługujących środkach zaskarżenia. Powód podjął zaś działania w celu uzyskania decyzji w tym przedmiocie, by móc zapoznać się z przyczynami przekształcenia stosunku służby w trybie administracyjnym. Po otrzymaniu wyroku NSA z dnia 16 marca 2022 roku wraz z uzasadnieniem w swojej sprawie w dniu 5 maja 2022 roku, niezwłocznie złożył pozew do Sądu kierując się wskazaniami o właściwości sądu pracy zawartymi w uzasadnieniu do wyroku NSA z 1 lipca 2019 roku, w sprawie o sygn. I OPS 1/19.

Zauważyć też należy, iż w sprawa powoda nie jest sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 k.p.c., lecz ma charakter administracyjny, co wyklucza możliwość stosowania terminów przedawnienia określonych w kodeksie pracy i kodeksie cywilnym.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98§1 k.p.c. mając na uwadze wynik sprawy.